ISSN 0132-4462

ЛИПЕНЬ

1979

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 14 (1056)

Ціна номера 20 коп.

ПЕРЕЦЬ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

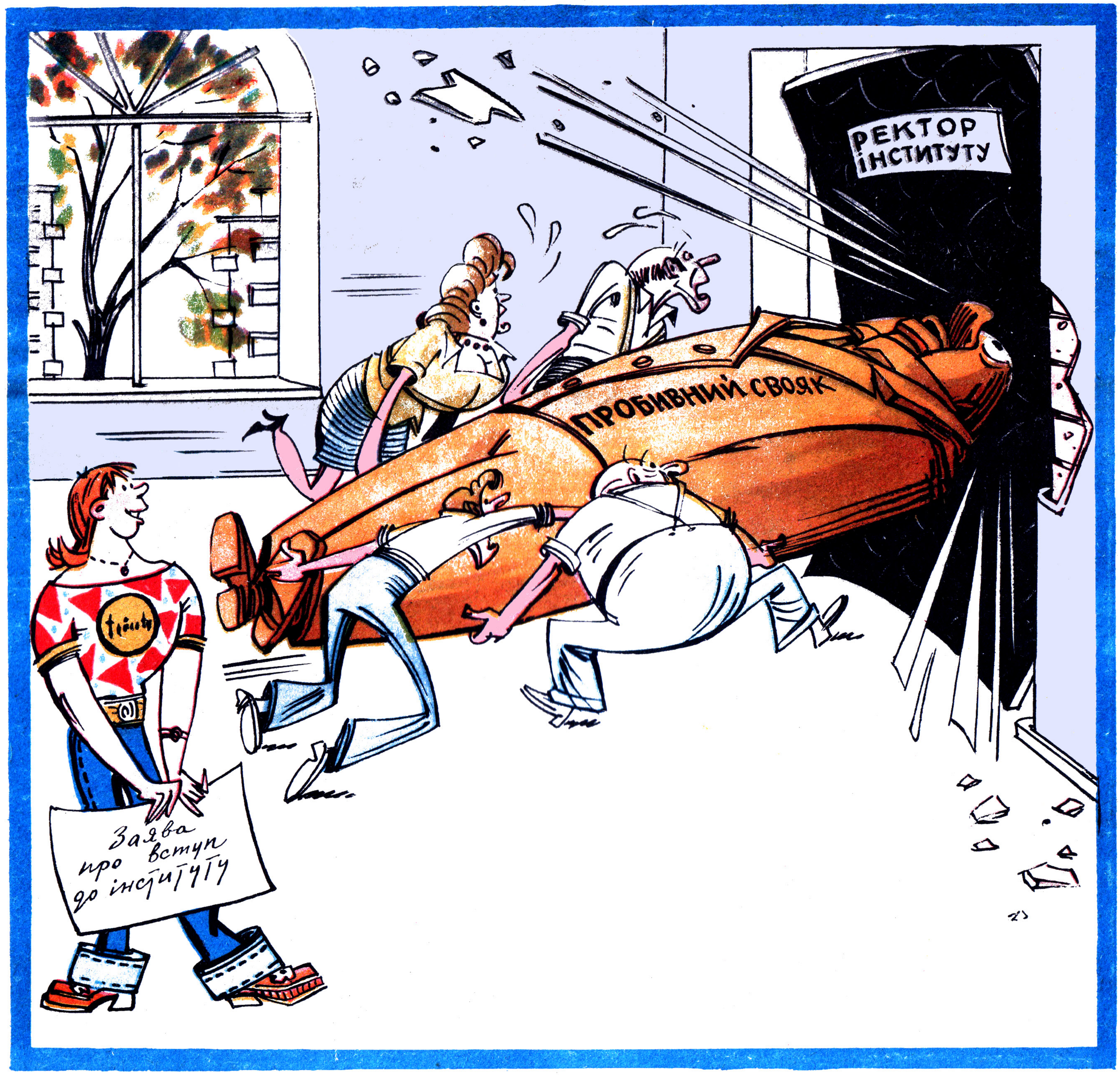

ПЕРЕДЕКЗАМЕНАЦІЙНИЙ ШТУРМ

«До лекційної пропаганди недостатньо залучаються найбільш кваліфіковані сили — вчені, викладачі вузів і технікумів, провідні спеціалісти. У той же час читання лекцій іноді доручається слабо підготовленим, а часом і некомпетентним людям».

(З доповіді члена Політбюро ЦК КПРС, першого секретаря ЦК Компартії України тов. В. В. Щербицького на зборах партійного активу республіки 7 червня 1979 р.).

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

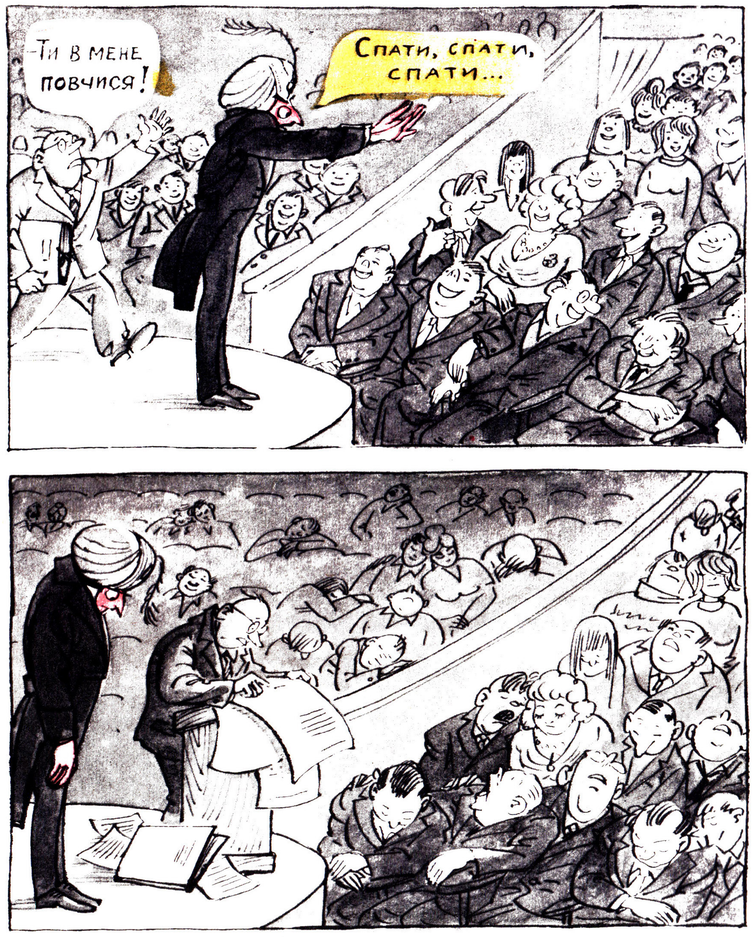

ЛЕКТОР І ГІПНОТИЗЕР

телеграфне агентство ПЕРЦЯ

УРОКИ ДЛЯ ПЕДАГОГІВ

ЗАКАРПАТСЬКА область. (Кор. ТАП). У Розтоківській восьмирічній школі Рахівського району запроваджено уроки праці для вчителів. На них педагоги вчаться столярувати, мулярувати, слюсарювати, мостити дороги тощо. Потреба в майстрах на всі руки виникла після того, як у грудні 1977 року Тячівська рембуддільниця здала в експлуатацію житловий будинок для вчителів з багатьма недоробками і досі не думає їх усувати.

ГЕРОЇ — ПОРУЧ

ЧЕРКАСЬКА область. (Від власкора ТАП). Десятою дорогою обминають жителі села Скориківки Золотоніського району свою швейну майстерню. І не тому, що в ній погано шмють — навпаки: тут працюють передовики райпобуткомбінату. Справа у тому, що приміщення майстерні — це справжнісінька хатинка на курячих ніжках, до того ж аварійна, куди страшно зайти. Односільчани вражені мужністю та відвагою колективу майстерні і водночас — абсолютним спокоєм керівників райпобуткомбінату.

СЕНСАЦІЇ НЕ СТАЛОСЯ

Про дивне явище природи сповістили науковій групі ТАП жителі селища Березань-2 Баришівського району на Київщині. Тут перманентно спостерігається затемнення Сонця. На місце події негайно вирушила спеціальна експедиція штаб-квартири ТАП. Однак наукової сенсації не сталося. Як виявилось, наше денне світило просто закриває хмари сажі та пилюки, які вириваються з труб трьох асфальтобетонних заводів Київського шляхо-будівельного управління № 27.

З авторів, повідомлення яких ввело в оману науковців, вирахувано вартість поїздки експедиції.

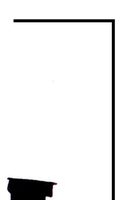

КЛУБ ГУБИТЕЛІВ ПРИРОДИ

ПІДХОДЯЩА КАНДИДАТУРА

Цього разу на засіданні клубу обговорювалося питання культурного відпочинку губителів.

— У нас уже кілька років існує самодіяльний театр, — поінформував присутніх головуючий. — А скільки ми бачили вистав?

— Одну!—мов джмелі, загули губителі.

— Варто пожвавити роботу. А то вечорами така нудьга находить, що не знаєш, куди себе подіти. Тим більше, що наш самодіяльний драматург В. П. Зеленюк написав цікаву п'єсу. Художня рада театру вирішила на цьому засіданні затвердити виконавця головної ролі.

— Товариші! — підвівся художній керівник театру. — Головний герой п'єси «Не встигла жаба й квакнути» — директор цукрового заводу, стічні води якого гублять природу. Які будуть пропозиції?

Що тут зчинилося! Скільки кандидатур було висунуто! Але художня рада підійшла до відбору творчо. Тільки після кількагодинних дебатів на роль головного героя затвердили директора Корецького цукрокомбінату (Ровенщина) Миколу Андрійовича Луценка.

— Це справді підходяща кандидатура, — погодився головуючий.— Оскільки внаслідок діяльності Миколи Андрійовича загинула хмелярня колгоспу імені Чкалова, з відстойників його підприємства нечистоти стікають також у ставки і гублять там усе живе, отож йому в роль губителя і входити не треба буде.

М. ВАСИЛЬЧЕНКО.

Господар... без господи

Ще є факти, коли керівні працівники не проживають там, де працюють, а керують, як кажуть, наїздами. Наприклад, перший секретар Васильківського міськкому партії на Київщині тов. Куриленко П. С. ось уже три з половиною роки ніяк не може переселитися з Києва у Васильків. Кожного дня вранці машина везе його в міськком на роботу, а ввечері лягає курсом на Київ.

Із райцентру до столиці,
зі столиці у райцентр
шлях асфальтовий сріблиться,
бистра «Волга» мчиться, мчиться,
підбавля газку шофер.

По маршруту неблизькому
шефа так щодня свого
возить з дому і додому, —
мабуть, у райцентрі тому
не прописують його.

В чім там діло — ми не знаєм,
та одне ясне тепер:
поки він отак гасає,
він в районі — не хазяїн,
а, пробачте, — гастролер!

Цій біді зарадить треба,
факт цей — жалість виклика...
Гей, в райцентрі там хто-небудь!
Пропишіть нарешті в себе
ви свого керівника!

Вас. ШУКАЙЛО.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

У КОНСТРУКТОРСЬКОМУ БЮРО ПЕРЦЯ

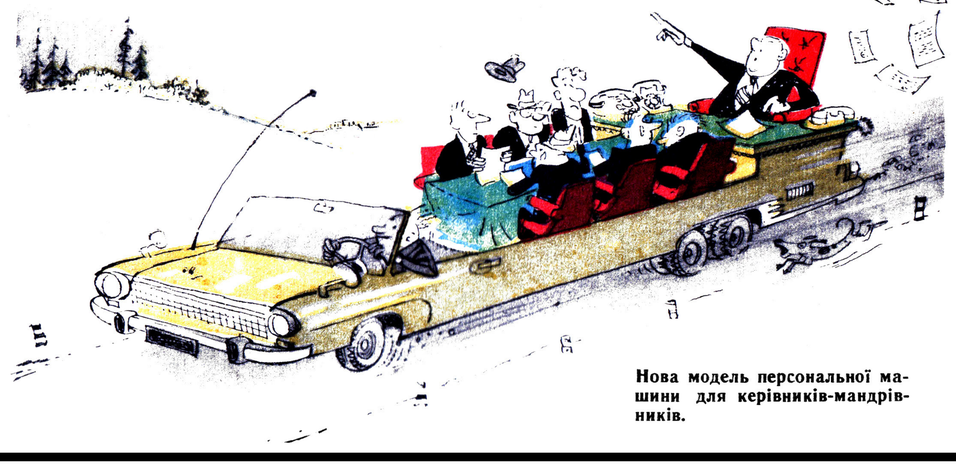

Нова модель персональної машини для керівників-мандрівників.

Ляпсус мелоріе

Може, автор фейлетону й не знав би, що воно за «ляпсус», якби не випадок...

З кінця позаминулого року, аж до втручання «Перця», точніше — до лютого 1979 року, насінницький радгосп «Лемешівський», що у Яготинському районі на Київщині, не міг одержати від Харківського тракторного заводу два ящики належних йому запасних частин та інструментів, двох акумуляторів, дублікатора, бокового і лобового скла — до трактора Т-74С4...

* * *

ДЕНЬ ПЕРШИЙ. 19 лютого 1979 року бесідуємо з начальником відділу збуту Віктором Єгоровичем Поляковим у його кабінеті.

— Як могло таке статися? — запитую у Віктора Єгоровича. — Така солідна організація і раптом...

— Та ...Як вам сказати... Помилка пам'яті... Як казали древні римляни, ляпсус меморіе... А вам хіба не доводилось ніколи нічого забувати?

— Воно то так. Але ж одне діло — забути натягти шкарпетки і піти на роботу в туфлях на босу ногу, а інша річ — забути про елементарний службовий обов'язок...

На що товариш Поляков чомусь промовчав.

Між іншим, заводові, а відтак відділові збуту, радгосп нагадував про нестачу: 2 січня 1978 року — телеграмою і так званим комерційним актом, 19 січня «Претензією», 16 березня і 20 квітня того ж минулого року — телеграмами. А завод — ні звуку. 29 травня радгосп, крім того, надіслав телеграму ще й на адресу Харківського обласного комітету народного контролю з проханням вплинути на мовчунів, і цю телеграму вже 1 червня було передано на завод. А товариш Поляков із своїм відділом тільки те й робив, що «забував» та «помилявся»...

ДЕНЬ ДРУГИЙ. 20 лютого 1979 року, ледь встигнувши переступити поріг кабінету В. Є. Полякова, як його хазяїн зустрів мене радісним вигуком:

— О, це ви! А знаєте, ми тут усе з'ясували. Ще 16 серпня минулого року ми повністю розрахувалися з радгоспом. Ось дивіться — квитанція про прийняття вантажу. Рахунок. Номер вагона, відправленого на базу Київського обласного об'єднання «Сільгосптехніка».

— Даруйте, — кажу, — але ж радгосп не одержав нічого до цього часу...

— М-да... Це наша помилка... Забули сповістити адресата...

Товариш Поляков сказав тут лише півправди. На заводі забули не тільки про це. Забули вказати в супроводжуючих документах, що на платформі № 4638875, окрім основного вантажу, занаряженого Київському обласному об'єднанню «Сільгосптехніка», є ще вантаж, призначений конкретно радгоспові «Лемешівський».

Чи не забагато «помилок пам'яті»?!

ДЕНЬ ТРЕТІЙ. 21 лютого 1979 року заступник голови комітету народного контролю ХТЗ Михайло Антонович Новицький поклав перед мною постанову комітету, датовану цим же числом, у котрій сказано буквально таке:

«За формально-бюрократичне ставлення до розгляду листів і заяв інших організацій і несвоєчасне реагування й відповіді на них, за низьку виконавську дисципліну у відділі оголосити начальнику відділу збуту т. Полякову В. Є. сувору догану».

Логічний, хоч, відверто кажучи, й неприпустимо запізнілий фінал усієї цієї ляпсусової історії.

В. КИРИЛЕНКО,
спец. кор. Перця.

Радгосп «Лемешівський» — Харків — Київ.

perec-ua.
perec-ua.

ЕЛЕКТРОННИЙ ПІВЕНЬ

ГУМОРЕСКА

Група раціоналізаторів і винахідників створила електронного сторожа. Зроблений цей прилад був у вигляді півня у натуральну величину, і мав він красиве золотисте оперення і вишуканий великий яскраво-червоний гребінь.

Випробувати прилад було вирішено на нашому заводі. У день іспитів півня посадили на металеву шпицю і встановили над прохідною.

Заступник директора заводу непомітно засунув у кишеню розвідний ключ і, не поспішаючи попрямував до прохідної. Але, як тільки він наблизився, півень розвернувся в його бік, гучно заляпав крилами і різко, гортанно закричав. Півень не вгамувався до того часу, поки заступник не вийняв з кишені розвідний ключ. Випробування пройшли успішно.

Винахідників електронного сторожа було відмічено грошовою премією.

Першою жертвою пильного півня став слюсар Златоручко. Коли одного разу він намагався винести із заводу деталь, півень підняв на ноги усю охорону. Далі все було просто.

У своєму поясненні Златоручко визнав провину і пояснив, що деталь для свого легкового автомобіля він зробив з відходів у неробочий час, позаяк купити цієї деталі вже давно не може в жодному магазині. Беручи до уваги, що Златоручко раніше ні в чому недозволеному не був помічений, план перевиконує і що сама деталь — копійчаної вартості, директор на перший випадок оголосив йому догану.

Через деякий час на стіл директора ліг рапорт охоронника Мушкетика. Він доповідав, що під час його чергування відбулося «че-пе».

«Приблизно о 18 годині, — доповідав він, — я почув сильний крик, який здійняв півень на шпиці. Виглянув у вікно й побачив, як зверху на півня стрімко спікірував орел і збив його. Тут же орел підхопив півня і поніс у невідомому напрямі».

На підтвердження своїх слів охоронник представив медичну довідку, зроблену по всій формі, про те, що він під час свого чергування був цілком тверезий.

Розслідування зайшло у безвихідь. Люди, слухаючи розповідь охоронника, непевно знизували плечима чи таємниче підморгували і розуміюче хитали головою.

А ось я вірю кожному слову Мушкетика, і ось чому. Нещодавно йду по вулиці. Дивлюсь: назустріч на своїй машині їде Златоручко, а на радіаторі його машини, як емблема, сидить орел, гордо розправивши крила. На кожному повороті орел хижо блискотів рубіновими очима і крутив головою.

І мені все стало зрозуміло. Златоручко теж виявився талановитим винахідником.

Віктор МОСКАЛЕНКО.

м. Васильків.
Київської області.

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

МАРЕВО

Ця фірма

Ця історія не така древня, як, скажімо, залишки оборонного валу імені римського імператора Траяна, виявлені на околицях славного міста Ізмаїла. Вона, звичайно, й не настільки грандіозна, як, приміром, відкриття Америки чи закриття товчка в портово-курортній Одесі. У нас і масштаб трохи менший, та й дія відбувається далеко не в античні часи, а таки в наші дні.

І все ж історія, що її мені розповів директор Михайло Титович Максимов, а доповнили секретар партійної організації Ольга Петрівна Білогруда та чимало робітників заводу таро-пакувальних виробів, варта уваги.

...Уже чимало років існував в Ізмаїлі цей скромний, без претензії на звання гіганта індустрії, завод. У невеликих, розкиданих по всьому місту цехах діловито гули пили, стукали молотки, виляскували штампи. Працелюбні таропакувальники пиляли дошки, збивали ящики і штампували дуже потрібні місцевому консервному комбінатові кришки для металевих і скляних консервних банок.

Хто знає, як довго тривало б таке безтурботне і водночас кустарне життя, якби підприємство раптом не виросло з куценьких штанців. Завжди спокійні консервники несподівано запанікували: «Давай кришку! Давай кінці (так на професійній мові називаються денця для жерстяних банок), кінці давай!» А як тут давати, коли завод давно працює на межі своїх можливостей?

Перед колективом на весь зріст постала проблема реконструкції. Вона і почалася з благословення Міністерства харчової промисловості УРСР. Тягар будівництва взяла на свої плечі Білгород-Дністровська пересувна механізована колона № 10 республіканського тресту «Укррадгоспвинбуд». А було це ще в 1973 році. Тоді ж і розпочали будівництво. Почали з яскравого спалаху непідробного ентузіазму. На будівництві замиготіли постаті добрих молодців у брезентових робах, що гриміли, мов жерсть. З бадьорим «Гей, ухнем!» вгризалися в землю сталеві ковші екскаваторів. Радісно збуджені заводчани з ніжністю дивились на змієподібні траншеї та глибокі котловани.

Йшов час, і ентузіазм будівельників поступово став згасати. Усе повільніше й повільніше ворушились в отих котлованах добрі молодці. Як у калейдоскопі, замиготіли виконроби, які змінювали один одного. Їх імена не встигали запам'ятати не тільки представники заводу, але й самі будівельники. Занадто важким виявився тягар для слабких плечей мехколони: минуло два роки, тобто промайнув строк, відпущений на будівництво цеху. Потім минув і третій. І зовсім тихо, майже непомітно, без помпи, відзначили п'ятилітній ювілей, а до кінця реконструкції заводу було ще далеко-далеко.

Нарешті, внаслідок титанічних зусиль майстрів кельми і молотка, в 1978 році з'явилась надія, що комплекс головного корпусу здадуть в експлуатацію. Для цього вимагалось освоїти незначний об'єм капіталовкладень. Та, на жаль, надіям уже вкотре не судилося збутись. Корпус так і не здали. Мало того, восени, коли задощило, став протікати дах. А коли вдарили морози, почали лопатися батареї і труби опалення — якийсь головотес забув злити воду після перевірки системи.

Втомившись від довгого очікування, працівники заводу звернулись в «Укрголовплодвинпром», під рукою якого знаходиться трест «Укррадгоспвинбуд», а разом з ним і ПМК-10: «Допоможіть!» Але ніхто не заворушився. І лише в кінці минулого року на неодноразові просьби відгукнувся заступник начальника главку Міністерства харчової промисловості Рубен Микитович Чифталарян. Відгукнувся і навіть персонально виїхав на місце. Високий гість довго ходив по будмайданчику, скрушно і осудливо похитував головою, несхвально цокав язиком і... наказав:

— Негайно зняти з об'єкту будівельників і перевести на завод... залізобетонних виробів.

Отакий несподіваний поворот. Керівники заводу таро-пакувальних виробів спершу розгубилися, але, прикинувши, що й до чого, збагнули усе.

В іншому кінці міста та ж мехколона проявляє чудеса трудового ентузіазму, але уже на реконструкції заводу залізобетонних виробів. Тобто того заводу, котрий входить до системи «Укррадгоспвинбуду». Одне слово, своя сорочка ближче до тіла. А що ж таропакувальники? А вони підпорядковані Мінхарчопрому! Не та фірма. Тепер директор таропакувального М. Т. Максимов ходить навколо недобудованого цеху і лікті кусає: для чого я гукав, думає, отого київського гостя? До його візиту будівельники хоч що-небудь та робили. А нині...

А нині стоїть бездіяльно цех, в якому заморожено 600 тисяч карбованців. Стоїть, замість того, щоб випускати щорічно 150 мільйонів кришок для консервування і стільки ж «кінців». А попутно ще й лакувати тисячі тонн жерсті. А тим часом найбільший у республіці Ізмаїльський консервний комбінат готується до сезону овочів та фруктів. Готується і вже тепер волає:

— Давай кришку! Кінці давай!

А де їх у біса взяти?

В. ВІРИН.

м. Ізмаїл
Одеської області.

МАЗУНЧИК

ГУМОРЕСКА

Поштова бандероль від сина ошелешила батьків.

— Мабуть, тобі гарну хустку або відріз на сукню прислав, — підбадьорював дружину Денис Лукич.

— А мо', тобі ондатрову шапку, — радісно усміхнулася Поліна Власівна.

Сумніви розвіялись одразу ж, як принесли додому невеличкий, згорнутий у трубку, пакунок. У нього було вкладено два виконавчі листи на сплату аліментів і коротке послання сина:

«Дорогі мої татусю і матусю! Я потрапив у скрутне становище. Справа в тому, що останнім часом не працюю, а аліменти вимагають сплачувати. Кілька разів мене вже попереджували, тепер притягають до суду. Якщо ви не врятуєте — мені капут, тюрма! Тому слізно прошу вас тимчасово сплачувати за мене аліменти: ви, татусю, Оленці, а ви, матусю — Яремці. Сподіваюсь, що онуків

любите, а вашої пенсії якраз вистачить на їх утримання. Самі ж і так проживете, бо в селі усе своє. Подробиці розповім по приїздові. Ваш син Онисько».

Нижче додавалися адреси, куди слід переказувати гроші.

Засмучені батьки, негайно сплативши аліменти, бідкалися: може, їхній одиначок уже за гратами? А недавнечко ж бігало пустунцем, мазунчиком. Коли тато давав двадцять копійок, мати потай набавляла ще полтинника, коли мати вкине Ониськові до кишені кілька мідяків, батько влучить момент і не пошкодує карбованця.

Коли малим був, поперемінно носили до школи портфелика, а як підріс, оберігали, аби синок не перевтомився. Кинеться води принести, мати чимдуж перехоплює цебро і йде до криниці, візьме хлопець заступа грядку скопати — теж зась: батько вихоплює з рук держака і копає сам.

Що ж до науки, то вона Ониськові не давалась. З трудом закінчивши школу, та й то вже вечірню, кілька разів намагався вступати до інституту, але далі першого екзамена не просувався. «Туди потрапляють лише по знайомству» — дійшли висновку вдома. У колгосп іти теж не схотів. І подався у світи.

Писав Онисько рідко. То якось озвався з Півдня, потім з Півночі, а затим зі Сходу. Звичайно писав під осінь, коли в батьків виростало теля і доходив до кондиції у сажку кабан. Листи переважно мали однакове закінчення: «Особливих новин нема, тільки з першою дружиною я розлучився, бо характер у неї нестерпний. Тепер познайомився з пристойною дівчиною, і у нас назріває весілля. Тому прошу вас зміцнити мій бюджет, а я вже в боргу не залишусь...»

Як завжди, після отримання такого листа, Денис Лукич і Поліна Власівна вночі не спали, шептались, а на ранок вели теля чи везли кабана на базар.

...Додому повернувся син восени — батько і мати саме картоплю копали. Здоровий, міцний. Коли з батьком вітався, у старого аж пальці захрустіли. А матір за плечі обняв — та, бідна, аж заохкала. Потім сів на ганок, увімкнув «Спідолу». Я вам, каже, заважати не буду — робіть своє діло, а мене щось на музику тягне. Мати копає бульбу, ба-

тько на подвір'я мішки носить, син розважається. Впоравшись, Денис Лукич питає:

— У відпустку, Ониську, чи як?

— Та ні, по своїй волі.

— А хіба на заводі вже не працюєш?

—Ну-до-та...

— І на будівництві, писав, теж був...

— Там важко.

— То залишайся тут, іди в хлібороби.

— Нема романтики, — байдуже зітхнув син.

— А до нас надовго?

— Не знаю. Відпочину рік-два, а там буде видно. Ще ось дружина приїде, порадимось.

— Яка дружина? — здивувався батько.

— Третя, з онуком! Хіба не раді?

— Так у нас же третьої пенсії нема, — видавив старий і знесилено сів на мішок...

Анатолій ВОРОПАЙ.

м. Ромни
на Сумщині.

Плакат І. ФРІДМАНА

Буває, що навіть у літній період підприємства громадського харчування мало виготовляють страв з овочів, фруктів і молочних продуктів.

(З листів до Перця).

ЯК СВИСНЕ РАК...

БАЙКА

Колись про Рака Плітка говорила:
— Сила!
Цей може свиснути — ого!
Ви ще почуєте його...
Та час минав,
А Рак мовчав.
Уже й на пенсію пора,
Але куди там — на «ура»
Його стрічають скрізь і всюди:
— Ось-ось... Ось-ось свистіти буде...

Так і між нас була нерідко:
Похвалить десь когось там плітка —
І все життя ласкава
До нього слава:
У нього — чин, авторитет,
Хоча для всіх давно вже не секрет,
Що зможе він тоді зробити щось корисне,
Як... рак на горі свисне.

Петро БОНДАРЧУК.

м. Донецьк.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Протягом останніх кількох років Кагарлицька райсанепідстанція неодноразово вимагала від керівників місцевого цукрокомбінату припинити скидання жомово-кислих вод у навколишні ставки та річку Расавку. Не менш суворо попереджали цукровиків держводінспекція Верхнього Дніпра і районний комітет народного контролю. Та директор комбінату Козленко М. Н. і головний інженер Усиченко С. Н. до жодної з цих вимог не прислухалися, і комбінат продовжував скидати ядучі відходи, од яких у ставках та Расавці усе живе гинуло. Про це розповідалося у фейлетоні «Стійкість» (№ 7 журналу).

Після виступу Перця з прокуратури Київської області надійшла відповідь, в якій говориться, що факти, наведені у фейлетоні, при перевірці повністю підтвердились. Директора цукрокомбінату Козленка М. Н. та головного інженера Усиченка С. Н. з їхніх посад звільнено. Нині на цукрокомбінаті ведуться роботи по впорядкуванню водного господарства.

НІХТО НЕ ПОВІРИТЬ

ГУМОРЕСКА

Колодубський якраз нарізав ковбасу, коли в двері побутової кімнати зазирнув майстер Крутько:

— Що? Знову метикуєте? — суворо запитав він і занишпорив очима по столу.

— Та що ви, Василю Федоровичу! За кого ви нас маєте?! — обурились ми. — Просто вирішили сьогодні пообідати домашніми харчами. Та й у їдальні черга...

— Знаю я вас! Дивіться мені, щоб ні-ні!

Мартиненко якраз наливав із термоса гарячий чай, коли до кімнати увійшов начальник дільниці Семенко.

— Що ви тут хімічите? — підозріло пробурчав він, взяв із столу склянку з чаєм і старанно її обнюхав. — Мабуть, знову намірились?..

Колодубський нервово засовався:

— Імо ми! Просто їмо! А це — чай! Якщо не вірите — сьорбніть!

— Так усі кажуть. А потім за верстатом не встоять!

Ми якраз прибрали зі столу, коли до нас заскочив змінний інженер Кучерявський.

— Уже встигли! — впевнено заявив він, досвідченим оком оглядаючи стіл. — І корок заховали, конспіратори! Шито-крито!

— Нічого ми не встигали! І не ховали! — зірвався я. — Можу дихнути.

— Заїли! — скривився інженер. — Чим заїдали? Цибулею?

— То я вчора їв!

Він ще раз скептично оглянув нас і вийшов. У приміщенні запанувала проблемна тиша. Колодубський кисло посміхнувся:

— А може, ми й справді?.. Все одно ніхто не повірить, що не пили.

— А встигнемо? — засумнівався Мартиненко.

— Ще сорок хвилин залишилось! — запевнив я.

— Тоді біжи! — твердо сказав Колодубський і поклав на стіл свій карбованець.

Павло СТОРОЖЕНКО.
м. Полтава.

ВІНЕГРЕТ З ПЕРЦЕМ

Мал. В. ТИТОВА

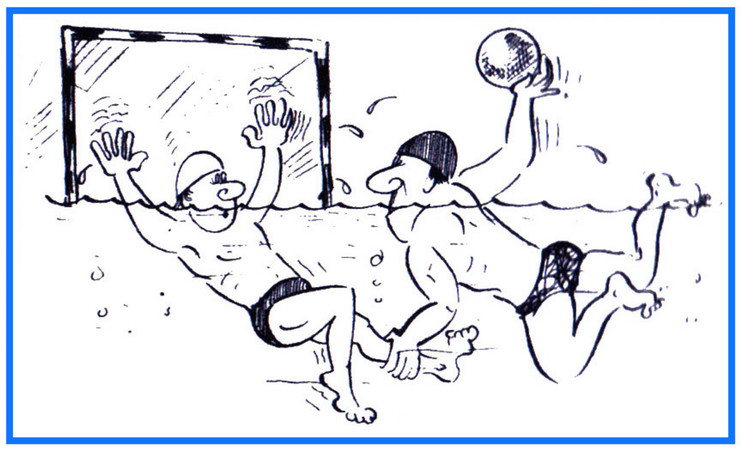

Без слів.

Мал. А. САВЧУКА

— Он же табличка «Не курити!» висить!
— А мені її не видно.

Мал. В. КУДІНА

Без слів.

Мал. А. АНДРЄЄВА (Херсон)

Без слів.

Мал. М. БЄЛЕВЦЕВА (Бєлгород)

Без слів.

Мал. В. ТИТОВА

Без слів.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

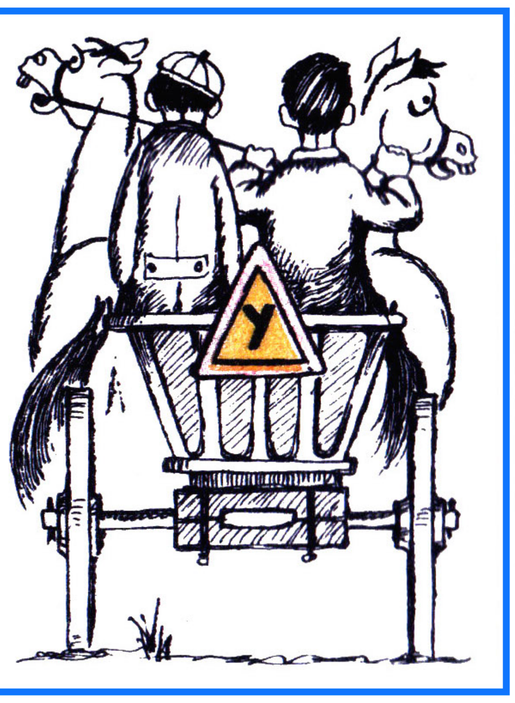

Без слів.

Мал. Ю. КОСОВУКІНА

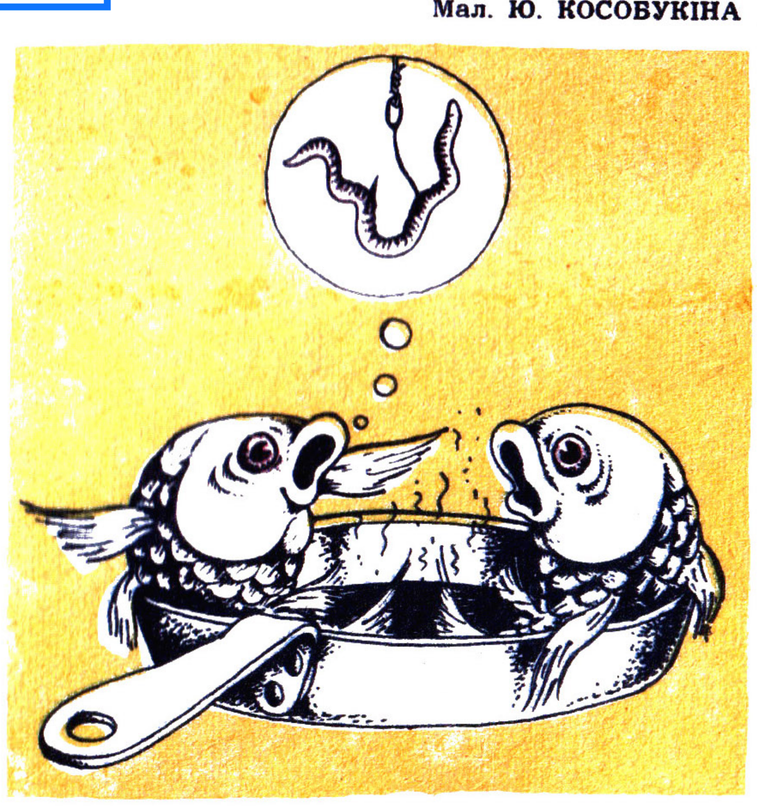

Без слів.

Мал. А. АНДРЄЄВА (Херсон)

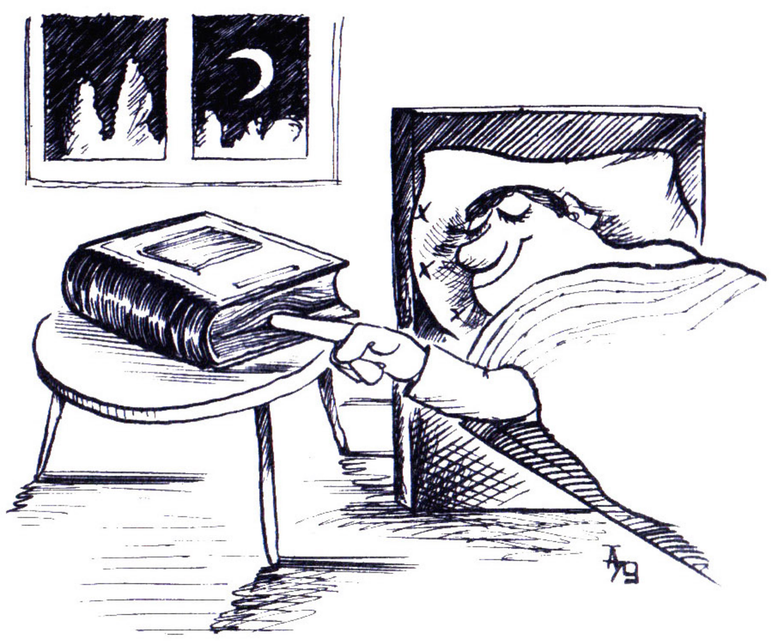

Без слів.

Директор

ГУМОРЕСКА

Заливаючись, загавкав Барбос, загупало в паркан.

— Де директор? — розіпнулась на хвіртці кремезна постать.

— А вам навіщо? — запитала Спиридонівна, невдоволена, що їй перебили післяобідній відпочинок:

— Не бачите — злива! Вода пішла по коліна. Греблі... риба... все...

— То що — директор вам зливу спинить? — допитувалась Спиридонівна.

— Директор є директор, — стояв на своєму гість. — Організує, мобілізує, кому треба — накачку... стружку...

Спиридонівна на знак згоди кивала головою.

— Так, так. Це він, мабуть, про вас казав: таких неповоротких, таких безхребетних, таких безініціативних, як у цій організації, він ще не зустрічав.

— Хай я буду директором та отримуватиму його зарплату, тоді я... — буряковів відвідувач.

— От-от, він так і казав, — перебила Спиридонівна, і в її голосі зазвучала мідь, — він так і передав: «Хай головний інженер Демешко зробить на сто шістдесят карбованців, а я приїду — дороблю на десять...». Негайно ж на об'єкт: організуйте людей, мобілізуйте техніку, забезпечте!.. Так наказав Юрій Остапович.

Спиридонівна гірко каялась, що взяла на квартиру директора. Хлопець, думала, молодий, без сім'ї, без «дитячого садка», як із заздрістю казала сусідка. Тепер от маєш: сам кудись поїхав, а до обіду в неї вже побували бухгалтерка, секретарка, рибовод.

У хвіртку застукало палицею, Барбос аж ланцюг рвав. Спиридонівна з охканням підвелася.

— Ви хто? Головний механік? — встановлювала особу Спиридонівна. — Я так і знала. Це не про вас казав Юрій Остапович, що в цього механіка — одна механіка: якби хтось, а не я? Слухайте, що передав директор, — зазвучала мідь. — Зберіть..! Виділіть..! Забезпечте..!

До вечора ще встигла відпустити шофера і сторожа. У першого не заводилась машина, в дозорця не стріляла рушниця.

— Це про вас казав Юрій Остапович, що це такий шофер: по ньому віжки та батіг плачуть? Переведе в їздові! Карбюратор! Наведіть порядок в карбюраторі!

— Рушниця? Почистити! Змастити! Переведу в... Переведу! — кричала Спиридонівна сторожеві, що лопухом прикладав до вуха долоню.

— Ій-бо, звільню. Звільню! Все,— нахвалялася собі Спиридонівна, маючи на увазі відмовити директорові в житлоплощі. — Навіщо мені цей дитячий садок? Я женщина в літах, а... Однак на третій день відвідувачів було менше, а під кінець тижня у хвіртку не калатав уже ніхто.

— Такі молодці! Такий діяльний колектив! — не міг стримати перед Спиридонівною своєї радості Юрій Остапович, виходячи із своєї кімнати. — Самостійний, ініціативний. Не сподівався! Ніяк не сподівався!

Микола ПЕТРОВ.

м. Знам'янка.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Недарма усе ж таки стільки простояв: он скільки наловив!..

Фразеологічний словник Перця

ЗАВМИРАТИ ВІД ЗАХОПЛЕННЯ...

...перестали жителі села Брусівки Устинівського району Кіровоградської області, слухаючи впродовж трьох років безкінечні обіцянки керівників колгоспу ім. Суворова полагодити опалювальну систему, яка забезпечувала теплом клуб, медпункт, магазин, дитячі ясла.

Таке реагування вельми засмутило керівництво колгоспу.

ЗА ВСЯКУ ЦІНУ...

...вирішила адміністрація Житомирського обласного українського музично-драматичного театру реалізувати квитки на виставу «Здрастуйте, наші татусі». І досягла цього, розповсюдивши квитки серед дітлахів.

Хоч у програмці чорним по білому було написано: п'єса для батьків.

ЗАЛИВАТИСЯ РУМ'ЯНЦЕМ...

...від сорому — не в характері керівництва їдальні селища Томаківка Дніпропетровської області. Хоч відвідувачі безперервно скаржаться на те, що якість страв тут украй низька, замість гарячих пропонуються холодні страви, що у вітрині — несвіжі (і навіть у стані бродіння!) салати, що в неділю з невідомої причини їдальня закривається на п'ять годин раніше належного.

Виявляється, відсутність почуття сорому дуже легко компенсувати почуттям... безвідповідальності.

ДВІ БАЙКИ

ДІЛОВИТИЙ ЛЕВ

Узявся Лев ганьбить Бобра:
— Не працівник ти, а ледащо.
Де гребля, га? Пора, пора
Навчитись працювати краще!

Чи ремесло своє забув,
Чи, може, спиш та ловиш гави?
— Допоможіть звалить вербу,
Тоді хутчіше підуть справи.

Гривастий морду відвернув:
— Це не моє, — говорить, — діло...
Хвіст підібгав і в ліс чкурнув.
Такі-то справи. Зрозуміло?

Анатолій ГОРПИНИЧ.

ОСЕЛ ТА РИСАКИ

Якось на іподромі до ясел
Пришкадибав Осел.
Відома справа — Рисаки на дибки зразу,
Осла замало кожен не кусає, не гризе:
— А тпрусь!.. Іще якусь заразу
Оця приблуда занесе.
Та чи тобі ціна відома наша?..
Чи знаєш, скільки в нас укладено труда?..
Овес, ячмінь, люцерна, інша паша...
Зате яка у нас хода!..
Як підеш риссю — тільки вітер свище,
Перейдем у галоп — рівняй хіба до птиць.
А ти прийшов і в наші ясла морду — тиць!
Ех ти, Ослище!..
— Що так, то так — нічого не скажу:
Швидкі, меткі, красиві...
Лише біда — чванливі дуже всі ви.
Чи не тому, що я овес для вас вожу?..

Віктор ЛАГОЗА.

«...Коли мова йде про обслуговування людей, то за усередненими показниками статистики ми зобов'язані бачити насамперед конкретну людину, незалежно від того, живе вона на центральній садибі, у невеликому селі чи на хуторі».

В. В. ЩЕРБИЦЬКИЙ. З виступу на Пленумі ЦК Компартії України 26 квітня 1979 р.

ФОКУС-ПОКУС,

або ще раз про бані, медпункти та ін.

...Квитків на Житомир у касах не було, і я вирішив їхати таксі. Примостився на задньому сидінні, де були вже дідусь із кошиком у руках і худорлявий чоловік. Цей, побачивши, що я мощу на коліна портфель, кивнув головою:

— Поставте його за сидіння, де й мій уже стоїть.

Я скористався порадою сусіда, а дідусь раптом буркнув:

— Фокус-покус.

Що старий мав на увазі, я так і не зрозумів, а зрозумів лише те, що він перед цим пообідав, і не обійшлося без чарчини.

...Побачивши під лісом невеличке село, я поцікавився, як воно називається. Худорлявий пасажир (як потім виявиться, ревізор, і йому багато доводиться їздити по області) сказав назву села і додав, що воно належить до неперспективних.

— І багато на Житомирщині таких, неперспективних? — одразу ж ухопився я за ниточку, бо мав од редакції завдання перевірити культурне й побутове обслуговування сільських трударів.

— Хоч греблю гати, — просто відповів сусід.

— Не перебільшуйте, — раптом пробасив пасажир у темних окулярах, що був на передньому сидінні (пізніше я дізнаюся, що він працює в одному з відділів облвиконкому), — із 1675 сіл Житомирщини неперспективних залишилося тільки 184.

— Але ж недавно їх було майже вчетверо більше?

— Мало що було, — пояснив пасажир ревізорові, — 498 сіл із тієї кількості перевели у розряд перспективних.

— Як це «перевели»,— підключився я до розмови, — склали проекти забудови сіл, поліпшили побутове й медичне обслуговування?

Пасажир у темних окулярах промовчав, а ревізор повів плечем:

— Ніхто нічого не складав, не поліпшував. Просто у зв'язку з новими «віяннями», на папері перевели їх у розряд перспективних...

— Одне слово, фокус-покус, — констатував дідусь і одразу ж заплющив очі, бо він, як я помітив, весь час дрімав.

— А чого, — озвався пасажир в окулярах, — у нас особливої різниці між перспективними й неперспективними селами немає. Як показує статистика, на загал для трударів створено нормальні умови...

— За статистикою, може, й так, — стрепенувся ревізор. — А в селі Чернявці Червоноармійського району деякі матері ходять на роботу з дітьми, бо колгосп імені Чапаєва (голова т. Сірик) не побудував дитячого садка. У селі Вівчому Радомишльського району ось уже більше року люди бояться заходити в магазин.

— Чого? — поцікавився я.

— Він ось-ось розвалиться, то, гляди, ще когось приб'є балкою... У тому ж районі стогнуть люди і в прямому, і в переносному розумінні від того, що немає медпунктів у селах Став-Слободі, Глиниці...

— Але, як я знаю, — мовив пасажир в окулярах, — у такій ситуації прикріплюють медпрацівника, і він у певні дні приїздить до села...

— Гаразд, — знову втрутився я, — скажімо, в ту ж Глиницю чи Став-Слободу раз або два на тиждень приїздить медпрацівник. Захворіла людина. Їй приписують щодня робити уколи. Хто їх робитиме?

— Ну... — непевно розвів руками пасажир, — є ж іще швидка допомога.

— То все — фокус-покус, — кинув старий, остаточно прочунявши. — Сам я, між іншим, живу в Морозівці Малинського району. А в селі П'ятидубі — нашого ж району — живе моя родичка. Так от, схопило її якось — щось унизу живота запекло... Кинулись до медпункту — закрито. Вже рік, як там немає фельдшера. Стали дзвонити в район — швидку допомогу викликати. А як вона, та швидка, приїде, коли до села дороги немає, коли там навряд чи й на танку проберешся? Одне слово, ледве родичка богу душу не віддала, поки дочекалася тієї «допомоги»...

Пасажир на передньому сидінні якийсь час мовчав. Потім запалив нову сигарету й мовив до дідка.

— Ви, здається, сказали, що живете в Морозівці? Село це, наскільки мені відомо, належить до перспективних...

— Е, — махнув дід рукою, — фокус-покус...

— Облиште ви, зрештою, свій фокус-покус, пробасив пасажир. — У вас там колгосп імені Мічуріна. Головує Антон Володимирович Зарицький. Так от, — переможно зблиснув до нас окулярами, — нещодавно там збудовано грандіозний молочно-товарний комплекс великої рогатої худоби. Майже дев'ять мільйонів карбованців витратили на нього. Це що, фокус-покус, діду?

— Комплекс, може, й не фокус-покус, — відповів старий. — А те, що вгативши мільйони на нього, забули побудувати в селі баню, забули відкрити медпункт і навіть не думають споруджувати бодай якийсь клубик — це, пробачте, фокус та ще й покус. Чого мої хлопці виїхали з села? Їм дай лекції, концерти, всякі там джази й танці, а в Морозівці навіть кіно ніде подивитися... Отож і тулиться старший у гуртожитку в Києві — був оце в нього. А менший у Житомирі куток наймає. А вдома хата — хоч конем грай, і тільки ми зі старою й кукуємо у ній. Зрозуміли ви у чому фокус-покус?

Ми зрозуміли. А я навіть занотував почуте. А потім ще й ретельно перевірив. І все підтвердилося. Та й не лише це. Я узнав багато іншого. Не можна сказати, що на Житомирщині не приділяють уваги культурному й побутовому обслуговуванню трударів. Приділяють. Але, мабуть, недостатньо. Чимало бригадних і, до того ж, віддалених сіл зовсім не мають клубів. Скажімо, в Овруцькому районі таких сіл 13, у Новоград-Волинському — 16. До багатьох населених пунктів не прокладено ще дороги. Тільки кіньми можна й добратися в негоду до сіл Мирного і Нарцизівки, що в Червоноармійському районі, а також до Прибуток Радомишльського. В тих селах немає медпунктів і бань. А в Нарцизівці, до всього, розвалився клуб, і в його руїнах гніздяться горобці та сови. Немає бань і медпунктів у селах В'язовці й Веснянці. Така ж ситуація у Луковці Володарсько-Волинського району та Зибині Малинського району. «Побутово-культурної» уваги потребують Великий і Малий Дивлин Лугинського району, села Барди, Субине на Коростенщині, Дацьки, Дреники, М'ясківка Чудніського району та ін. Сказане стосується не лише неперспективних, а й перспективних сіл, центральних садиб. Бо ж як зрозуміти, наприклад, такі «фокуси-покуси»: у великому й гарному селі Краївщині Володарсько-Волинського району є все, а бані немає. Недалеко від Краївщини розташоване село Кропивня. Там є чудесний Будинок культури, дільнична лікарня. У розкішному кабінеті нової сільради сидить голова виконкому В. С. Ковальчук, у двоповерховій конторі керує голова колгоспу імені Чапаєва О. П. Якимчук. А помитися трударям узимку ніде: не додумались голови побудувати баню! І не тільки взимку ніде скупатися, а й улітку: четвертий рік споруджують у Кропивні ставок... Як пізніше я дізнаюся, досі ще більшість сільських трударів Житомирщини миються прадідівським способом — у ночвах і в діжці. І не тому, що, мовляв, шанують старі традиції, ні. Змушені «шанувати», бо майже 70 процентів сіл області не мають бань. От вам і фокус-покус!

Ів. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор. Перця.

Житомирська область.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Ти ба — не каже, де живе бабуся! Ну, нічого — я і по сліду знайду....

Мал О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

ДОШКА оголошень

● *Вчу читати поміж рядками.*

● *Міняю почуття відповідальності на почуття гумору.*

● *Маю талант. Шукаю прихильників.*

● *Міняю точку зору на торговельну точку.*

Григорій ПОДОЛЬСЬКИЙ.
Борис ШАПІРО.
м. Вінниця.

ХРОНІКА НОВИН

Випадок на дорозі

У нетверезому стані водій Залітайло В. на автомобілі ГАЗ-51 виїхав на стовповий шлях. Після цього шлях перестав бути стовповим.

Чи знаєте ви, що...

...сервіз, розрахований на шість персон, цілком підходить для дванадцяти звичайних гостей.

Лист до редакції

Моя дружина — хатня господарка. Роз'ясніть, будь ласка, чи може вона працювати за сумісництвом?

Чергові хронікери
Геннадій КОСТОВЕЦЬКИЙ,
Олег ПОПОВ.
м. Київ.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Без слів.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Читачі «Перця», певно, пам'ятають фейлетон «Моя рацпропозиція» (№ 6), у якому розповідалося про розтринькування пального в господарствах ряду областей, у тому числі Хмельницької.

Начальник Хмельницького обласного управління сільського господарства Д. В. Чинник повідомив редакції, що виступ журналу обговорено на нараді спеціалістів управління та підвідомчих організацій, а також на обласній нараді керівників райсільгоспуправлінь. Розроблено заходи для усунення недоліків, видано спільний наказ обласного сільгоспуправління та облсільгосптехніки, яким упорядковуються витрати пального.

Керівників та інженерів господарств, винних у марнотратстві, покарано в дисциплінарному порядку. А голову колгоспу «Шляхом Леніна» Ярмолинецького району т. Настика, де особливо віртуозно розтринькували пальне, за безгосподарність знято з роботи.

КОРОТКО КАЖУЧИ

● *Вважалась плодовитою поетесою: мала трьох синів і двох дочок.*

● *У письменника був лише один роман — і той з дружиною редактора.*

● *Дивлячись на колгоспну капусту, що пропадає, коза подумала: «ВСЕ ЗАЛИШАЄТЬСЯ КОЗАМ».*

І. ГАУХМАН.

● *У своїй творчості художник прагнув знайти щось своє, індивідуальне. А тому малював тільки автопортрети.*

● *Знайшли вихід: сірий фільм показали по кольоровому телебаченню.*

● *Купався у славі і потонув.*

Михайло КОСТІВ.
м. Радехів
Львівської обл.

Вісті того світу

НОТАТКИ ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

ПІДКАЗАНО СМЕРТЮ

У Сполучених Штатах Америки з'явилася нова наукова установа. Конча потреба її створення у «країні необмежених можливостей» була, як то кажуть, підказана самим життям, а вірніше — смертю, про що красномовно й сама назва свідчить: «Американське об'єднання дослідження самогубств». Очолює її доктор Брюс Л. Данто.

Нова інституція уже набула популярності і має похмуру перспективу стати ще популярнішою.

Коротше кажучи, у США значно збільшилася кількість самогубств серед молоді віком до 20 років. І наче б то ніхто не може збагнути, чому юні американці так рішуче розстаються із життям. Щоправда, так звані роккери мають звичай татуювати у себе на руці вислів: «Ангели пекла живуть щасливо і помирають молодими», — але це нічого не пояснює, звісна річ, бо навряд чи хтось би від щасливого життя в небуття утікав. Невже в сучасній Америці самогубство на хобі перетворилося?

Прагнучи якось пояснити причини, психіатри і соціологи щедро оперують такими термінами, як «стрес», «психічна неврівноваженість». І тільки вряди-годи, немов місяць із-за хмар, вигулькують такі поняття, як «експлуатація», «відчудження», «відсутність шансів». Але добре знайомий зі станом справ доктор Данто мусив прямо визнати: «Молодь дезорганізована й перелякана, коли думає про майбутнє. Якщо юнак відвідує школу, то це ще не дає йому гарантії, що він одержить роботу. А якщо й знайде роботу, то це ще не означає, що він буде нею задоволений».

От і виходить, що хоча потреба створити вищезгадану наукову установу підказана смертю, але породжена вона усе-таки життям. Точніше — хваленим американським способом життя.

КОЛИ БІДА — ЩАСТЯ...

Цю історію можна було б розглядати як гротеск, якби вона не була гіркою правдою: в Італії є тепер одинадцятирічний пенсіонер...

Неапольський хлопчик Сальваторе пішов працювати на фабрику, коли йому виповнилося тільки вісім років. Його тижнева зарплата становила 1 крб. 60 коп., як на наші гроші, — близько семи карбованців на місяць.

Недавно внаслідок нещасного випадку одинадцятирічний Сальваторе втратив праву руку. Суд присудив йому щомісячну пенсію, як дорослому...

Як хлопчина сприйняв своє каліцтво? Він щасливий: «Ось тепер, — каже він, — я зможу відвідувати школу».

Виразна картинка у всесвітній рік дитини!

Нью-йоркське метро в цифрах

За двома показниками нью-йоркське метро утримує світову першість: воно відзначається найбільшою довжиною ліній (1168 кілометрів) і найбільшою злочинністю. Упродовж минулого 1978 року тут було пограбовано 2859 чоловік, а протягом самого тільки січня цього року — 320. Так що у цій справі тут бачимо явне зростання. За той же таки минулий рік на станціях і у вагонах метро було вбито лише дев'ять чоловік, а за перші два місяці цього року — уже вісім. Отож ця справа рухається вперед більш ніж із п'ятикратним прискоренням.

Після численних скарг населення міські власті розворушилися і починають вживати заходів: на 400 станціях метро будуть чергувати полісмени, поїзди супроводжуватимуть детективи. На охорону пасажирів метро доведеться витрачати щороку 7 мільйонів доларів, а міська каса й без того порожня.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

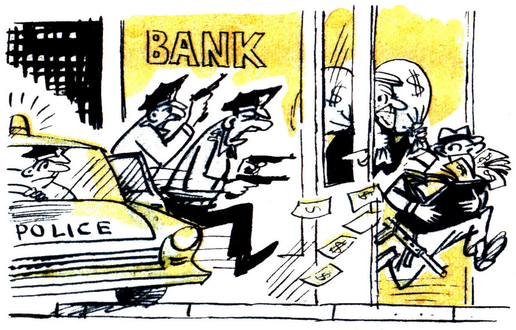

— Іменем закону!..

— ...Ану гоніть половину виручки!

Техніка БЕЗПЕКИ

Циркулярний лист управління соціального забезпечення західнонімецького міста Ганновера був продиктований піклуванням начальства про своїх підлеглих. У ньому гласилося: «Письмові столи повинні утворювати суцільний бар'єр між представниками властей і відвідувачами; двері у сусідні кімнати під час прийому відвідувачів повинні бути завжди відчинені (щоб було куди тікати); важкі й гострі предмети повинні лежати не на видноті, а подалі від публіки. З моменту появи відвідувача в кабінеті й до того, як він залишить його, не спускати з нього (відвідувача) очей...».

Що ж спонукало керівників управління відкласти безпосередні свої службові справи та засісти за укладання того дивного, як на перший погляд, циркуляра? Справа в тім, що тепер у ФРН два мільйони чоловік вимушені жити за рахунок так званої соціальної допомоги. Тим, хто мусить животіти на ті мізерні подачки,— це, звісна річ, нервової системи не зміцнює, і їхні візити в установи соціального забезпечення не завжди бувають спокійними. Отож, будучи, що цілком зрозуміло, безсилим грунтовно вирішити проблему — забезпечити нормальні умови життя своїм підопічним, — ганноверське управління взялося хоча б подбати про безпеку місцевих працівників соціального забезпечення, приписавши їм споруджувати проти клієнтів барикади з письмових столів.

Сміх, гріх

УСПІХИ МЕДИЦИНИ

У річному звіті медичного товариства у Базелі (Швейцарія) читаємо таке: «Медицина зробила такі великі успіхи в розпізнаванні прихованих хвороб, що тепер не залишилося жодної практично здорової людини».

КАР'ЄРА ТЕДА

Британська консервативна партія недавно поповнилася іще одним членом. Ним став Тед, дев'ятирічний собака породи тер'єрів. Його власник, 72-річний мешканець містечка Крессуелл, що у графстві Ноттінгемшір, наказав зареєструвати свого собаку як члена партії, щоб він, не порушуючи правил, міг супроводжувати свого хазяїна на всі збори виборців під час останньої виборчої кампанії.

ЕРУДОВАНІ ЧИТАЧІ ГАЗЕТ

За наказом уряду у США було проведено опит населення, який виявив, як американці розбираються в міжнародному житті. Наслідки того опиту такі: чотири з десяти опитаних американців вважають, що Ізраїль — арабська держава; 27 процентів дотримуються думки, що президента Єгипту звуть Голда Меїр, а 17 процентів переконані, що Сполучені Штати — перша держава в світі за кількістю населення.

КЛІВЛЕНДСЬКИЙ ЕКСПЕРИМЕНТ

Шеф поліції міста Клівленда, що у штаті Огайо (США), мав досить підстав бути незадоволеним роботою поліцейських автомобільних патрулів у місті. І вдався до єдиного в усьому світі експерименту: дозволив полісменам під час патрулювання брати з собою дружин — хай прогулюються. Тепер поруч із полісменом сидить надійний безплатний контролер: під пильним оком дружини страж закону не наважується час од часу припадати до пляшки із віскі.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Підемо з нами гуляти!
— Не можу: треба ще нагодувати і спати укласти мою няньку...

Народні усмішки

ПЕРЕД СМЕРТЮ...

У магазин «Взуття» зайшла бабуся й питає:

— У вас, хлопці, є модні чобітки?

— Навіщо вони вам? — сміються обидва продавці, — їх у нас і напоказ немає.

— Шкода, умру і не побачу, які вони тепер — модні...

— Нахились, Петре, під прилавок, покажи бабі оті, що ти свату Самсоненку залишив, — шепоче один.

— Ну, то подивіться вже, бабо!

Обдивилася їх кругом стара та мерщій у торбу!

— Підходящий номер. Скільки за них?.. Нарешті дістала внучці...

Повідомив П. ЛЯШЕНКО.
с. Кам'янка
Дворічанського р-ну
Харківської області.

ПОПРОБУЙТЕ АВТОБУСОМ

— Лікарю, що мені робити — я починаю товстіти...

— Займайтесь фізкультурою.

— Але ж я і так щодня пішки на роботу і з роботи ходжу...

— Пішки?.. А ви попробуйте трамваєм або автобусом добиратися.

Повідомив О. ЛИСЕНКО.
м. Кременчук
Полтавської обл.

ХТО НЕ ПИВ!

Вишикував офіцер царської армії рано-вранці свою роту та як крикне:

— Кто вчера піл?

Стоять солдати, не рухаються.

— Кто вчера піл — два шага вперьод! — скомандував офіцер.

Наперед несміливо вийшов старий солдат.

— Приказиваю: всем рить окопы, а ти пойдешь со мной похмеляться.

ГАРНА ШАПКА

Купив чоловік шапку, а жінка й питає:

— Скільки ж вона коштує?

— Та вісімдесят.., — міряє чоловік шапку перед дзеркалом і так і сяк, а жінка сердито:

— Ну й купив!.. Вона тобі пасує, як корові сідло...

— ...на старі гроші, — додає чоловік.

— Ти диви, чоловіче, та й гарна ж шапка — як на тебе шита, — сказала задоволена жінка.

Повідомив М. ОЛІФЕР.
с. Крюківщина
Києво-Святошинського р-ну
Київської обл.

В НОГУ З НАУКОЮ

Ну, бешкетую, ну, чаркую день при дні...
Та, вивчивши трактат про гени, я уклінно
Прошу адресувати скарги не мені,
А предкам — аж до сьомого коліна!

Михайло МАРГОЛІН.
м. Житомир.

ЗА ЗНАННЯ

— Михайла зав скубе щодня,
Все за те ж саме — за знання.
— Невже невіглас він?
— Не в тому справа.
Михайло знає більше зава.

Віталій ГУНЬКО.
смт. Шевченкове
Харківської обл.

Сатиричні мініатюри

ПОТЕРПІЛА

В пташинім колі каркала Ворона:
— Я з-поміж вас найбільш поваги варта:
Наш рід терпів од військ Наполеона,
Коли зима в Москві застала Бонапарта!..

А. МАНДРІВСЬКИЙ.

НЕСПРАВЕДЛИВІСТЬ

Кіт на Синичку скоса поглядає:
— Таке мале — і вже воно літає.
А я, дивись, позбавлений можливості...
Ну й світ пішов! Самі несправедливості.

Василь КРАВЧУК.

НЕРВИ

На свої погані нерви скаржився Хома:
— Трясця трусить безперервно, спокою нема.
Як загавкає собака — проклятуща твар,
То мене від переляку кидає у жар.
— Чом це в тебе в організмі отакий розлад?
— Бо щоночі красти лізу у колгоспний сад.

ДЖЕРЕЛО КОХАННЯ

— Чоловіче мій коханий, орле сизокрилий,
Мій єдиний, мій жаданий, мій навіки милий,
Як на тебе гляну — в серці розквітають квіти...
— Та кажи нарешті, жінко, що тобі купити?

Борис ЖОРНИЦЬКИЙ.
м. Бровари
Київської області.

ПЕРЧИНА

Сторінка для дітей

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ВЕДМЕДИК У ХОЛОДИЛЬНИКУ

Ведмедик був білий, пухнастий, з великими блискучими очима. Його Тетянці подарувала мама на день народження. І так сподобався він дівчинці, що не розлучається з ним ніколи.

Разом з Тетянкою ведмедик і на санчатах з гірки спускається, і в гості до бабусі Дарини ходить, і по телевізору «На добраніч, діти!» дивиться. А як спати Тетянка лягає, ведмедик поруч з нею на пуховій подушечці. Вона йому казочки розказує, пісеньки співає, — так і засинають.

А якось (це вже було улітку) мама відчинила холодильник, а там — ведмедик.

— А ти чого це сюди забрався? — мама до нього.

Ведмедик мовчить, тільки великими очицями-гудзиками поблискує.

— Це я його туди посадила, — зізналася Тетянка. — Бо ж білі ведмеді серед криги живуть, мороз люблять. А тепер літо. От я його і сховала від спеки.

Василь ЧУХЛІБ.

Забіяки

Як не соромно
півням?
Ходять-водяться
півдня,
Малюки питають:
— Як
Помирити забіяк?
Підбігаю до півнів:
— Звідкіля у вас
цей гнів?!

Помирила, розвела
І пшенички їм дала.
І пшениці, і ячменю,
Та ще й проса повну
жменю
Їм сипнула. Хай
клюють!
І сказала так
суворо:
— Більш не бийтеся,
бо скоро
Вас і кури
засміють!

Гриць ПОНОМАРЕНКО.

ЯК ПРОВЧИЛИ ЗЛОДІЯ

У стіні в нас, де одвірки,
Проточила миша дірку.
Тато свиснув:
— Дивина!..
Та... спіймаєм гризуна!..
В мишоловку — кусень сала:
Миша щоб поласувала.
Уночі пружина — цюк!
Що ревти так страшно може?
Це на мишу щось не
схоже!..—
Мо', попався злий пацюк?!.
Ні! Наш кіт поліз по сало
І біда його спіткала...
Всім котам закаже кіт,
Що чужого брать не слід!

Володимир ЧУБЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ЧОТИРИ ОБІДИ В ДЕНЬ?

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

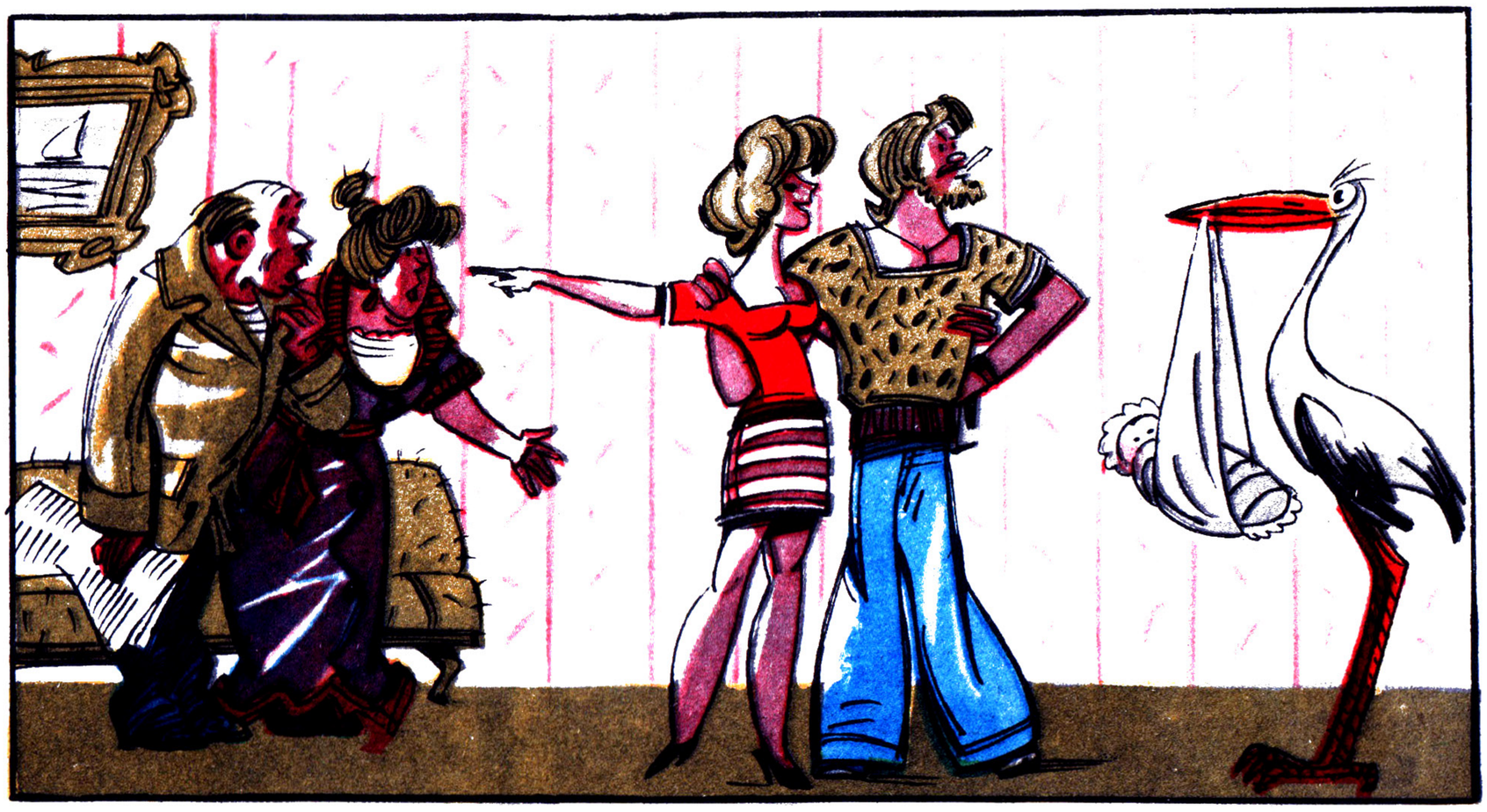

Без слів.

Це сталося в останній день місяця. Не пригадую вже, чи то лютого, чи то липня. З'ївши підряд по три повні обіди, ми з Богданом Михайловичем вийшли на вулицю, півгодини гуляли, милувалися не дуже колоритною, зате строгою архітектурою нового мікрорайону. Потім я подумав, що гуляти вже досить, треба робити справу і сказав:

— Що ж, Богдане Михайловичу, часу залишається обмаль, слід уже мабуть, сідати за четвертий обід.

Мій супутник болісно скривився та важко зітхнув:

— Куди дінешся, давайте ще раз пообідаємо!

Ми зайшли в їдальню і в четвертий раз проковтнули салат плюс борщ, плюс шніцель та запили все це компотом із сухофруктів. Після цього я, признатися, ледь підвів своє перевантажене тіло з крісла. Богдан Михайлович з прихованою надією запитав:

— Ну що, на сьогодні, можливо, уже досить?

— Яке там досить?! — заперечив я. — Мусимо ще бодай три-чотири рази повечерять! Інакше нічого в нас не зійдеться!

Мій компаньйон тихо зойкнув та зблід...

Читачі, либонь, уже запідозрили, що описана жорстока сцена є звичайнісінькою містифікацією. Не можуть бо нормальні люди з'їдати підряд по чотири обіди і стільки ж вечер. З'їдати лише тому, що це останній день місяця. Щиро кажучи, я, наприклад, коли сідаю обідати, ніколи не дивлюся на календар. І так само ніколи не помічав, щоб у мене спеціально на останні дні місяця розвивався якийсь особливо патологічний апетит. А у вас? Теж ні?

Чому ж тоді відвідувачі підприємств громадського харчування, що входять у підпорядкований Б. М. Жминьковському Радянський трест їдалень, з якоюсь дивною послідовністю в останні дні кожного місяця з'їдають удвоє, втроє, а то й учетверо більше, ніж у звичайні дні? Ні, самі відвідувачі нічого такого не стверджують. Про це свідчать документи, бухгалтерські звіти, касові книги їдалень. Кожного тридцятого (або тридцять першого) виручка тут набагато перевищує суму, виручену у будь-який інший попередній чи наступний день.

З головним бухгалтером тресту ми заїхали в одну навмання обрану централізовану бухгалтерію, що об'єднує кілька закладів громадського харчування, так само навмання обрали одну з їдалень і, глянувши на стелю, попросили показати звіти за перші-ліпші місяці. І от яка картина вималювалася. 29 червня їдальня виторгувала 2700 карбованців, а тридцятого — вже близько шести тисяч, зате в перший день липня — лише чотириста карбованців. Так само в останній день вересня — 5125 крб., а в перший робочий день жовтня — 1300 крб; тридцятого листопада — 5290 крб., а першого грудня — нічого (!).

До речі, два роки тому я вже в одному з фейлетонів дивувався з подібної картини в їдальнях згаданого тресту. Тоді всі керівники громадського харчування погоджувалися: так, це ненормально, треба виправляти становище. Але через два роки все повторюється, наче на відеозапису...

Ми справедливо висловлюємо невдоволення горезвісною штурмівщиною на промислових підприємствах, на будовах, бо вона, клята, несе споживачеві чимало різних прикростей, починаючи з неякісної продукції. Але там ми, принаймні, хоч можемо собі уявити, як саме воно практично відбувається. Та як збагнути штурмівщину в громадському харчуванні? Це вже наче щось таке, що у здоровий глузд не вкладається. Не можна ж, справді, умовити нормальних людей їсти по чотири обіди в день!

І ніхто, звичайно, тих чотирьох обідів не їсть. Все виглядає простіше і... складніше.

Збільшення виручки, тлумачили мені, йде за рахунок того, що в останній день проводять тотальну мобілізацію всіх вільних і зайнятих працівників їдалень та висилають їх на вулицю з лотками, уставленими резервами банок майонезу, зеленого горошку та згущеного молока. Хоч уся ця торгівля, як на мій комерційно неосвічений розум, має досить віддалене відношення до того, що ми звикли називати громадським харчуванням.

Але й то ще не все.

Кожному торговельному підприємству (в тому числі й закладам громадського харчування) банк встановлює ліміт касових залишків, тобто вказує точну суму готівки, яку можна залишати на наступний день. І цього ліміту протягом місяця всі, як правило, дотримують. Але на кожне перше число місяця залишки в касах їдалень Радянського району раптом сягають сум, що втроє, учетверо та більше перевищують ліміти. І так систематично. А це, як встановили спеціалісти, при певній нехитрій маніпуляції, дає можливість включати в план товарообігу за минулий місяць виручку, одержану в перші дні нового місяця. У тих, звісно, випадках, коли план не виконується.

Але за один товарообіг премій ще не дають. Треба виконати й план прибутків. Підприємства громадського харчування одержують прибутки за рахунок торговельних знижок та націнок на реалізовану продукцію. Уміти правильно помилитися при підрахунку цих знижок та націнок дуже важливо. У Радянському тресті їдалень м. Львова, як показала перевірка, правильно помилятися уміють. В одному місяці, коли план перевиконано, певні залишки прибутків приховують, а в наступному, коли прибутки провалюють, їх доповнюють із «загашника». В результаті таких маніпуляцій (а їх із семи перевірених їдалень виявлено в шести) план прибутків на папері виявляється виконаним кожного місяця. Які це має наслідки? А ті, що працівники в тому числі, звичайно, й керівні, незаконно одержали 4086 карбованців і ще 53 копійки премій. За минулий і перші місяці цього року.

Коли така придибенція була викрита, то керівні працівники незаконно одержані суми швиденько повернули в касу. Але ж перевірили не всі їдальні... І повернули гроші тільки керівники, у рядових працівників премій, як відомо, назад не забирають. Навіть коли їх видано всупереч закону.

До речі, директор тресту Б. М. Жминьковський, з яким ми, щоправда, по чотири обіди не їли, але розмовляли, — так от Богдан Михайлович, лукаво дивлячись на мене, риторично запитав:

— То, вважаєте, подібне робиться тільки в нашому тресті?!

Я був змушений визнати: не знаю. Бо при допомозі спеціалістів перевірив лише те, про що йшлося в листі до редакції. Тому порадив Богдану Михайловичу звернутися з цим запитанням до його безпосереднього керівника — начальника обласного управління громадського харчування Бориса Андрійовича Пилипчука. От він, як захоче та візьметься та перевірить, зможе при бажанні точно відповісти: чи тільки під правуванням Б. М. Жминьковського коїться подібне, чи й в інших трестах так само...

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

м. Львів.

ЗООАФОРИЗМИ

● *Гуманний кіт: не погравшись, мишки не з'їсть.*

● *Ліс на мурашках держиться.*

● *Філософія Слимака: плазую — значить живу!*

● *Собача вірність — це про собаку. Собачий характер — це про людину.*

Микола ПОЛОТАЙ.

м. Ялта.

Дуже перче!

Маємо ми в своєму селі ставок, а сидимо без риби. Бо ставок той існує більше на папері, ніж в натурі. Спорудило його Хмельницьке будівельно - монтажне управління № 69, морочилося з ним майже чотири роки, та однак на день здачі в експлуатацію не все встигло зробити.

— На зиму ви все одно малька не запускатимете, — умовляли представники управління керівників колгоспу «Поділля», — а ранюсінької весни ми все доробимо, і на осінь будете з коропами та карасями.

Чи не здається тобі, Перче, що сильно в них зима затяглася?

С. СТЕПАНЧУК,
голова виконкому Копистинської сільської Ради народних депутатів Хмельницького району.

Скрізь по Україні буяє зелень, люди їдять редиску, купаються, загоряють на сонці. А в Ромнах досі морози, холоднеча.

Ще у 1977 році я написав у газету про те, що пам'ятник Т. Г. Шевченку в Ромнах заходилися реставрувати і не реставрують.

Органи місцевої влади дали відповідь редакції і мені: «Роботи почнуться з настанням тепла».

Та ось уже скільки часу минуло, а роботи не починаються.

Видно, в Ромнах потепління немає.

О. КОЛЕСНИК.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Голова Березівського районного споживчого товариства (Одеська область) Чорноморченко С. Г. зловживав своїм службовим становищем, покривав приписки до плану товарообігу, не реагував на критичні виступи райгазети, півроку проживав у готелі, а розплачувався, звичайно, не з власної кишені. Коли ж одержав квартиру, затіяв такий ремонт та переобладнання її, що на це пішло не мало — не багато, а дев'ять тисяч триста карбованців. І цю суму він сплатив також не з власної кишені, а з виділеного для ремонту магазинів фонду. Про ці та подібні витівки Сергія Георгійовича розповідалося у фейлетоні «Як кришталь!», опублікованому у № 2 журналу.

Після виступу Перця секретар Одеського обкому Компартії України т. К. Масик і секретар Березівського райкому партії т. В. Желиховський повідомили, що за зловживання службовим становищем, порушення фінансової дисципліни, приписки до плану товарообігу Чорноморченку оголошено сувору догану з занесенням до облікової картки. Постановою зборів уповноважених пайовиків його з посади голови правління райспоживспілки звільнено. Звільнено з роботи і заступника голови райспоживспілки по торгівлі Піньковського. З Чорноморченка стягнуто незаконно одержані премії, а також кошти, витрачені на ремонт квартири та оплату готелю. Відшкодовано збитки й іншими винуватцями. Крім того, проти Чорноморченка та інших службових осіб порушено кримінальну справу, розслідування по якій веде прокуратура району.

Одеський обком Компартії України звернув увагу голови правління облспоживспілки тов. Яцентюка на посилення контролю за роботою підвідомчих організацій.

Іноземний гумор

Малюнки з журналів «ПАВЛИХА» — Любляна, «ЛУДАШ МАТІ» — Будапешт, «УРЗІКА» — Бухарест, «КАРУЗЕЛЯ» — Лодзь, «ДИКОБРАЗ» — Прага.

— Вам кімнату з мишами чи без?

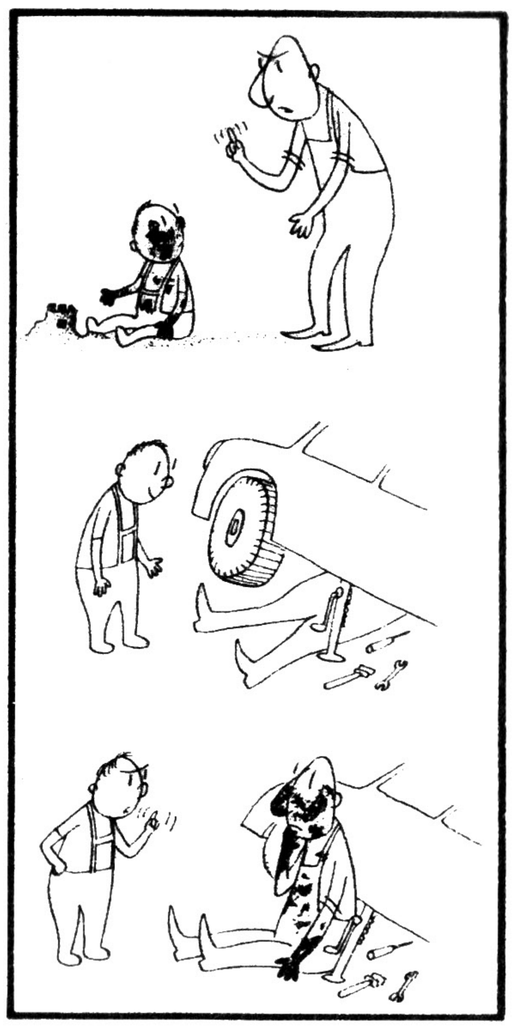

Без слів.

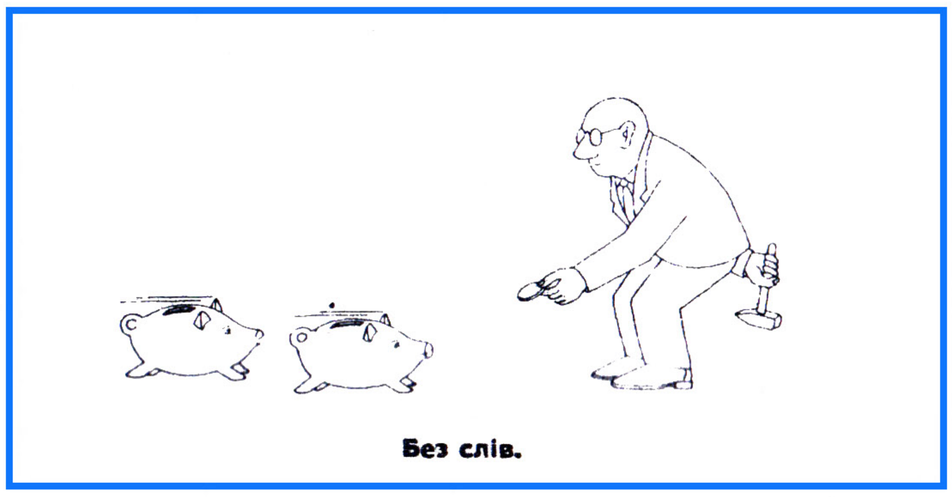

Без слів.

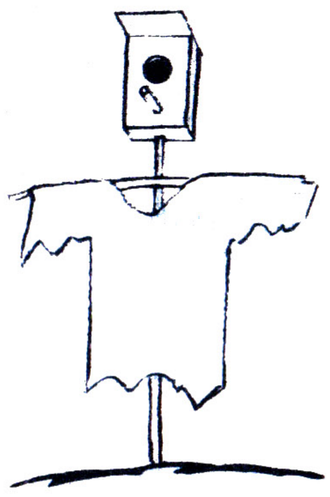

Без слів.

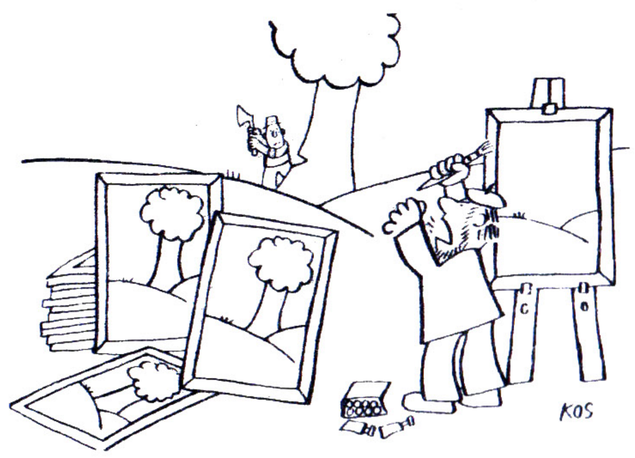

Без слів.

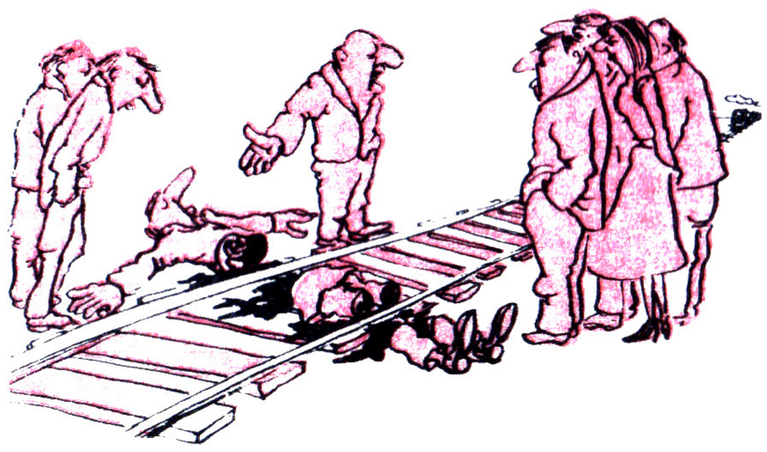

— А може, зробити йому штучне дихання?..

Кубинські смішинки

НАВІЩО?

Під час подорожі по горах турист, заглядаючи в безодню, каже гідові:

— Мені здається, тут треба було б поставити табличку, що попереджає про небезпеку. Як на вашу думку?

— Табличка тут була, — відповідає гід. — Але протягом останніх двох років ніхто не звалився, тому її й зняли...

ЛОГІЧНО...

На центральній вулиці Мехіко бідняк звертається до жінки:

— Сеньйоро, чи не могли б ви дати кілька монет злидню, який належить до тієї ж статі, що й ви?..

— Ви що, збожеволіли?! — здивувалася дама.

— Ні, сеньйоро, я не божевільний. Але я вже стільки днів не їв, що тепер належу до слабкої статі...

ЧУДОВО!

Сеньйор Лопес роздивляється сільську місцевість, де збирається, за порадою лікаря, провести літню відпустку.

— Друже мій! — звертається він до місцевого жителя. — Що ви можете сказати мені про ці краї?

— Тут чудово! — відповідає селянин. — Коли я прибув сюди, у мене не було ні зубів, ні волосся, я не міг ходити, не їв... Пив тільки молоко. А зараз! Ось погляньте на мене!

— Надзвичайно! — захоплено зауважує сеньйор Лопес. — А коли ж ви прибули сюди?

— У той самісінький день, коли народився...

СЛУШНО

Спостерігаючи, як мати кип'ятить чашки і тарілки, якими користувався хворий батько, маленька дівчинка спитала:

— Мамусю, а навіщо ти це робиш?

— Розумієш, донечко, окріп убиває мікроби. В нашого тата вірусний грип, і я стараюся, щоб ми з тобою не заразилися.

— А чи не краще було б прокип'ятити тата і таким чином убити всі мікроби одразу? — запропонувала дівчинка.

А ДІЙСНО...

Двоє лікарів, які не полюбляють один одного, ведуть розмову на професійні теми:

— Вчора я вирізав сеньйорі Перес апендицит, — сказав один.

— Ну й як, колего? — єхидно спитав інший. — І чим же вона хворіла насправді?

У РЕСТОРАНІ

Люб'язний офіціант запитує у відвідувача:

— Який ви хочете замовити біфштекс — по-англійському чи по-французькому?

— Мені все одно, — відповідає клієнт. — Я не збираюся розмовляти з ним іноземною мовою...

НЕ ТАК КАТЕГОРИЧНО

— Ти знаєш, любий, я ніколи в житті більше не піду до Ізабели, — сказала обурена жінка своєму чоловікові. — Вона погано вихована! Коли ми розмовляли, вона позіхнула не менше двадцяти разів...

— Мила, — відповів чоловік. — Це, мабуть, не брак чемності. Мені здається, вона двадцять разів намагалась щось сказати, але ти не давала їй вимовити жодного слова!

Переклала з іспанської
Тамара ЮКОВА.

Страшне перо не в гуслях...

«Ковер тренировочный для борьбы с одеялом и покрывалом».

(З ярлика).
Надіслала Н. САФОНОВА.

* * *

«...відсутне денне діжурство, що і привело до частикового отравления молодняка ВРХ та ДОРІЗ, який обірвавши вив'язь ХОДИВ без нагляду по господарству».

(Витяг з наказу).
Надіслав В. ДЗІНЕВСЬКИЙ.

* * *

«На фермах відстаючих колгоспів допускається немало недоліків. Головні з них — невміла підготовка кадрів до згодовування, порушення технології доїння корів».

(З листів до редакції).

—

«Допитлива дітвора з нетерпінням чекала розповіді вчительки про Пушкіна, Лермонтова, Гоголя і Некрасова. Слухаєш розповідь — і перед очима зримо постає пушкінський одинокий парус».

(З листа до редакції).
Надіслав В. ТАРАНЕЦЬ

—

«В хуторі Таранському можуть бути випадки важкого захворювання, як серед людей так і серед собак, які з'їли труп скаженої лисиці».

(З райгазети).
Надіслав О. АВДІЄНКО.

* * *

«Чого це в нас земля гуляє, а агрономи сидять?..»

«Візьміть кожного з нас: у кожного є корова і кожний готовиться до розтелу і ніхто не боліє диспепсією».

(З протоколів засідання правління колгоспу).

Надіслав М. ПРЯДУН.

Мал. А. БОРДУНІСА

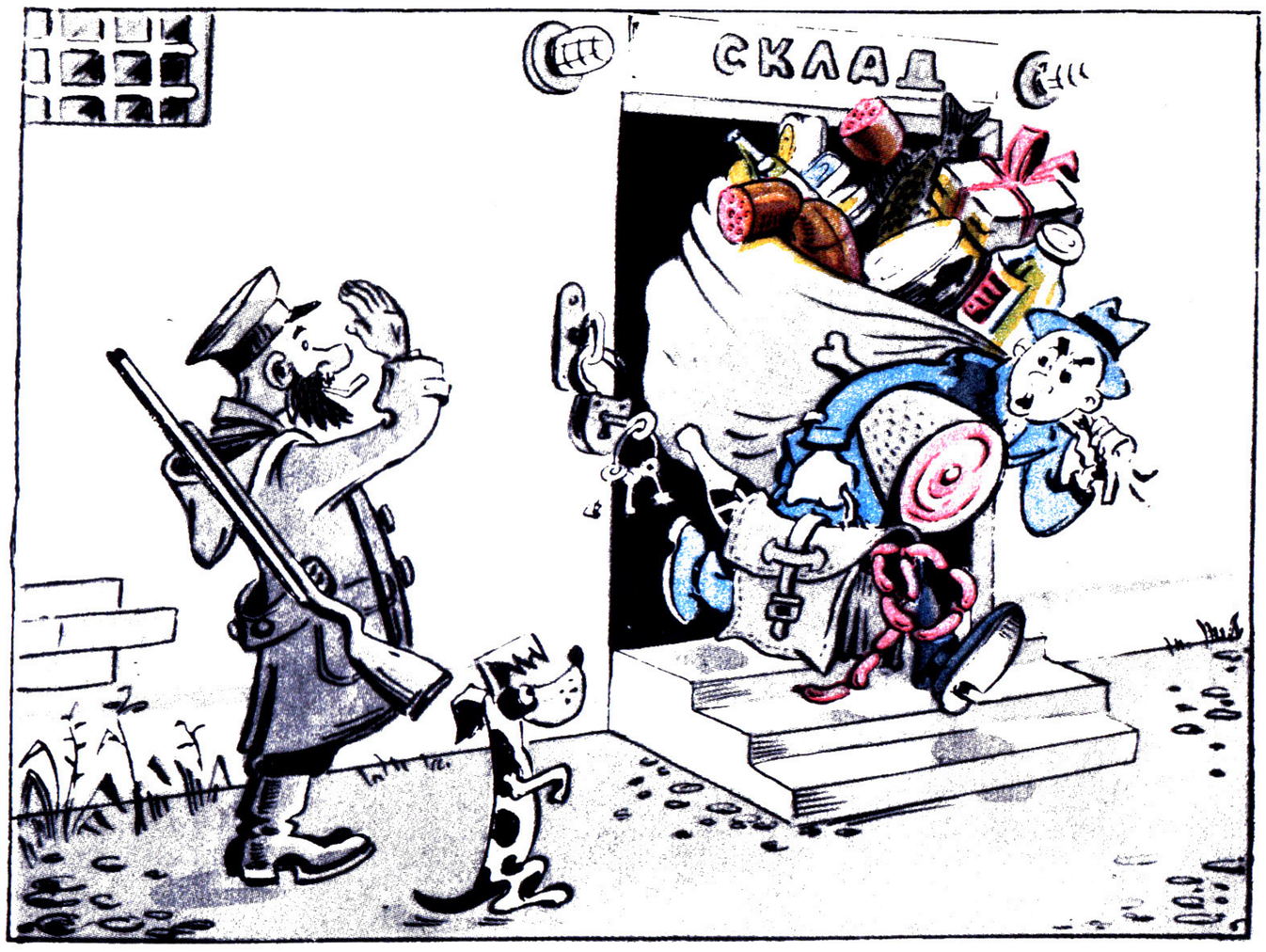

Зав. складом: — Дивись, щоб без мене тут ніхто нічого не тягнув!

Мал. Є. МИЛУТКИ

Без слів.

Вирики Пегаса

**«Все нові медові осоти
Наповнили свої висоти».**

П. Ч-юк з Волині.

— Хай наповнюють, а то он цукрові буряки свої низини вже майже наповнили!

* * *

**«Дорогий мій друже
треба тебе в перця
бо ти дуже п'яний
і в стовпа уперся».**

Л. Я-ко з Київщини.

— Спасибі за увагу, але ми, знаєте, при редакції витверезника не тримаємо.

* * *

**«Ти голови не морочи.
Не знаєш Хімії — учи».**

М. П-ик з Вінниччини.

— Правильно! І мову теж хай підучить.

**«Каті радісно до сліз
По кімнаті скаче
І співа про темний ліс
Де калина плаче».**

Д. П-ко з Херсонщини.

— Читаємо і крізь сміх плачемо...

«Разрешите предложить Вашему вниманию басню КУКУШКА-ПЕДАГОГ».

А. Ш-ч.
педагог.

ПРИЛОЖЕНИЕ: вышеуказанное на 1 маш. стр.

г. Одесса».

Наводимо з «вышеуказанного» два останні рядки:

**«Кто с молодых ногтей привык
казенить лишь бы где,
Он делу враг и людям враг, но
прежде — враг себе».**

— Гадаємо, самої байки тепер можна не друкувати: все й так ясно.

* * *

**«Мій девіз не в бороді,
Не в жаргоні з п'яну —
Бути прикладом в труді,
В виконанні плану!»**

О. К-ко з Києва.

— Борода, звичайно, — не дуже зручне місце для зберігання девізів. Та й в жаргоні не зовсім безпечно: всяке може трапитися... Здайте краще до камери схову.

Перцеві відповідають

★«Пруть у Прут, що попало» — так називався фейлетон, опублікований у № 2 журналу, в якому писалося про те, що багато промислових підприємств міста Чернівців скидають у Прут неочищені стоки, а деякі ще й створюють на берегах річки смітники та цілі звалища виробничих відходів.

Секретар Чернівецького міськкому Компартії України тов. Г. Жаботинський повідомив редакції, що фейлетон розглянуто на бюро міськкому партії. Критику Перця визнано правильною. Бюро прийняло постанову, якою зобов'язало адміністрацію заводу залізобетонних виробів і конструкцій негайно провести очистку берегів річки Прут від виробничих відходів та вжити заходів, щоб подібні факти більше не повторювалися. Цією ж постановою звернуто увагу керівників локомотивного депо, об'єднання будматеріалів «Восход», цукрокомбінату, головного підприємства об'єднання м'ясної промисловості на необхідність будівництва та реконструкції інженерних комунікацій для стічних вод і введення їх в дію у визначені строки.

★Будівельно-монтажне управління № 2 тресту «Мелітопольмашбуд» ще три роки тому почало будувати кафе-їдальню у густонаселеному мікрорайоні Мелітополя, а завершити будівництво ніяк не спроможеться. Більш того, вже кілька місяців усі роботи на цьому об'єкті припинилися. Про це повідомлялося в одному з листів, що був надрукований у № 3 журналу.

Як повідомив редакцію керуючий трестом «Мелітопольмашбуд» І. Є. Синегін, виступ «Перця» визнано справедливим. Будівництво укомплектовано необхідною кількістю матеріально-технічних ресурсів, забезпечено людьми — з тим, щоб завершити спорудження кафе-їдальні в липні 1979 р.

★ В одному з листів, що надійшов до «Перця», жителі села Рахни (Вінниччина) написали про те, що у них давненько вже розпочали будівництво поліклініки, вже й стіни звели, а потім роботи припинили, і будова заросла бур'яном.

Заступник голови виконкому Шаргородської райради У. У. Василик повідомив редакцію, що дійсно будівництво поліклініки було припинено через відсутність проектно-кошторисної документації. Нині її замовлено. Для завершення будівництва дирекція радгоспу імені 9-ої Кримської кавалерійської дивізії виділила 20 тисяч карбованців.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 14 (1056). (на украинском языке). Издательство «Радянська Україна»

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 18. 06. 1979 р. Підписано до друку 04. 07. 1979. БФ 11662. Формат видання 70×108/8. Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8 Обл-вид. арк. 4,1. Зам. 03111. Тираж 3.300 000

© Журнал «Перець», 1979 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:
http://perec-ua.livejornal.com

Індекс 74393

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

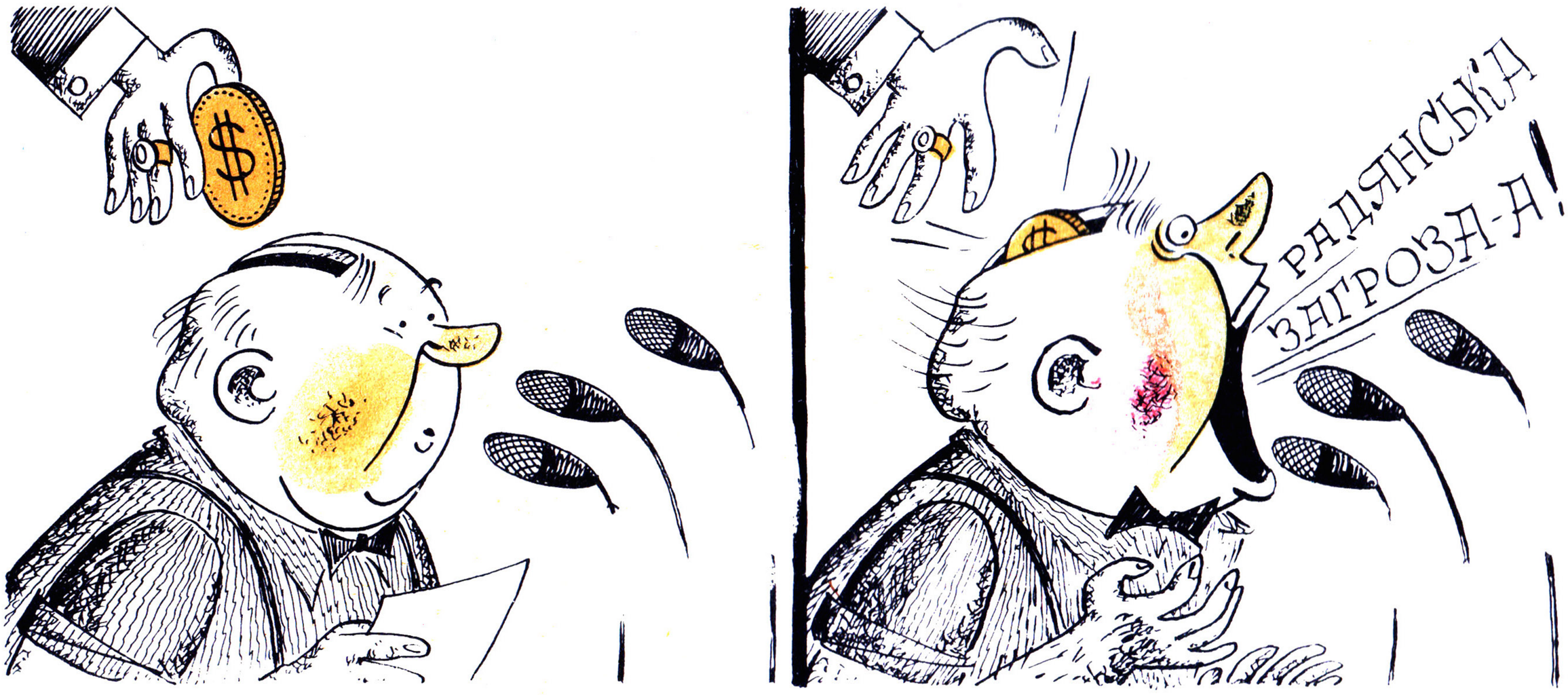

Безвідмовний автомат американської конструкції.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Відділом «по боротьбі з комунізмом» у піночетівській охранці керує відомий гітлерівський кат Вальтер Рауф — творець лиховісних гестапівських душогубок.

(З газет).

— Нам такі кадри до зарізу потрібні!